కథాపీఠం

డాక్టరు మాధవరావు ఆ వూరొచ్చి ఐదారు నెలలే అయినా మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాడు. బీదవాళ్ళని ఎంతో దయగా చూసేవాడు. ఆ హాస్పిటల్‌లో తనతో కలసి పనిచేస్తున్న లేడీడాక్టరు 'కమల' మొదట్లో ఇదంతా పేరుకోసం తెచ్చిపెట్టుకున్న ప్రవర్తన అనుకున్నా తర్వాత తర్వాత అతనిపట్ల గౌరవభావం చూపసాగింది. ఆరోజు మధ్యాహ్నం తను హాస్పిటలుకి రానని, డాక్టరు మాధవరావుకి చెప్పేందుకు వెళ్ళింది. అప్పుడే బయటి కివచ్చిన డాక్టరు కమల రావటంచూచి వెళ్ళకుండా నిల్చున్నాడు.

"డాక్టర్ నేను మధ్యాహ్నం రాను. మావాళ్ళ ఇంటికి వెడుతున్నా సీరియస్ కేసులు ఏమీలేవు" అని చెప్పింది. అంగీకార సూచకంగా నవ్వాడు డాక్టరు. ఇద్దరూ నడిచివస్తున్నారు. గేటుదాటించి ఓ ముసలివా డిని చిన్ని కుఱ్ఱాడు చెయ్యిపట్టుకు తీసుకురావడం డాక్టర్ చూశాడు. కుఱ్ఱాడు డాక్టరుకి చెప్పాలనుకున్నది చెప్పలేక, చేతిమీద చిరిగిన చొక్కాని రెండోచేత్తో పైకిలాగి పట్టుకుంటూ భయపడుతూ నిల్చున్నాడు.

ముసలివాడి కాలు అంతా రక్తం కారుతోంది. మోకా లుమీద చర్మం వ్రేళ్ళాడుతోంది. ఒంట్లోవున్న రక్తం అంతేనేమో అనిపించేటంత సన్నగా బలహీనంగా వున్నాడు.

"ఏమయింది?" అని కుఱ్ఱాణ్ణి అడిగాడు డాక్టర్.

"కుక్క కరిచిందండీ సార్" అనేందుకు రెండు నిమిషాలు పట్టింది.

"ఈవేళప్పుడు వస్తే ఎవరుంటారు? మేము ఇంటి కెడుతున్నాం. పైగా దీనికి ఇంజక్షన్స్ చాలా తీసుకోవాలి బాధపెడతాయి కూడా ఇంటికి తీసుకెళ్ళి కాకరాకు నూరి కట్టమను మీ అవ్వని", అంది డాక్టర్ కమల. మాధవరావు నవ్వుతున్నాడు. "మనమే ఆరకం వైద్యం మొదలెడితే, హాస్పిటలు గదులు మరో సంస్థకి ఇచ్చి వెయ్యొచ్చు"— అంటూ ఆ వృద్ధుణ్ణి లోపలకు తీసికెళ్ళి కట్టుకట్టి, మర్నాడు కనపడమని చెప్పాడు మాధవరావు.

"డాక్టర్, మీరు వాళ్ళు ఏ టైమ్‌లో వొచ్చినా ట్రీట్ చేస్తారు. అందుకనే వాళ్లు ఎప్పుడంటే అప్పుడొచ్చి వేధిస్తారు. ఆకనికారం తోడివాళ్ళపైన వుంటే ఎంత బాగుండునో' అంది కమల; హేళనగా అన్నా అందులో కరుకుదనంలేదు. "మనం విసుక్కుంటే ఎల్లా? మన టైము కనిపెట్టి, వీడు ముసలివాడు— బీదవాడు కాబట్టి వాణ్ణి కరుద్దాం— ఆ డాక్టర్లేంచేస్తారో చూద్దాం" అని కరుస్తుందంటారా కుక్క? మీరు మెడిసిన్ చదువ కుండా స్కూలు టీచరుగా ఉండాల్సింది" అన్నాడు మాధవరావు నవ్వుతూ.

"నా మాటల్లా వుంచండి. మీరు ఏ ఫిలాసఫీ లెక్చరరుగానో వుంటే ప్రతిదాన్నీ చూసి జాలిపడుతూ, అవతల వాళ్లని కేవలం మీ మంచితనంవల్ల బాధ పెడుతూ వుండేవారేమో? మీ ఇంటికొచ్చి మీ ఆవిడతో చెప్పాలి. మిమ్మల్ని కాస్త పెద్దవార్నిగా మార్చమని" అంది కమల పెద్దగా నవ్వుతూ.

"పొరపాటు. నన్ను మార్చమని చెప్పడం మర్చి, మీరే మార్తారేమో ఆవిణ్ణి చూసి" అన్నాడు మాధవరావు తనూ బిగ్గరగా నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వులో ఆప్యాయత వుందనిపించింది కమలకి.

"చాలా టైమయింది. ఇంక వెళ్ళి కుకింగ్‌లో పడాలి" అంది కమల.

"పోనీ మాయింటికి రండి ఈపూట" అన్నాడు కాదనలేకపోయింది. ఇంటికి వొచ్చారు ఇద్దరూ.

శకుంతలని కమలకి పరిచయం చేశాడు—

"ఈ పూట ఆవిడకూడా మనతో భోంచేస్తారు" అన్నాడు.

శకుంతల ఎంతో నిండుగా నవ్వి "వడ్డించమంటా" అంది.

"నన్ను మర్చిపోయావుకదూ?" అని ప్రశ్నార్థకంగా పలకరించింది కమల. శకుంతలకి వెంటనే గుర్తురాక తికమకపడింది. "నేనూ, చిట్టిని— మీరూ, మేమూ పక్క ఇళ్ళల్లో వుండేవాళ్లం. ఇప్పుడు గుర్తొచ్చిందా?"

"నువ్వా చాలా మారిపోయావు సుమా!" అని ఆశ్చర్యంగా అంది శకుంతల. చాలాసేపు చిన్ననాటి ముచ్చట్లు మాట్లాడుకున్నారు ఇద్దరూ. మధ్యలో కమల డాక్టర్‌కేసి చూసి, "శకుంతల చిన్నప్పుడు చాలా బాగుండేది." ఇంతమందిని చూస్తున్నా అంత అందంగా ఎవరూ కనవడలేదు" అంది. "ఆ అందంచూసే మోసపోయా" అన్నాడు మాధవరావు తమాషాగా నవ్వుతూ.

"అంటే, ఇప్పుడు బాగాలేదని కాదు" అంది కమల. శకుంతల కుట్టినకుట్లు, ఇల్లు సర్ది పెట్టుకోవటము అన్నీ శ్రద్ధగా చూస్తోంది. చంటిపిల్లని కమలకి చూపించింది. "చాలా నీ పోలికే కనిపిస్తోంది— ఆ గౌను కుట్టడం చాలా బాగుంది" అంది కమల.

"అమ్మాయిలు స్కూలు కెళ్ళారు. వాళ్ళు వచ్చేదాకా వుండకూడదూ" అంది శకుంతల. "ఇంకోసారి వస్తా" అని వెళ్లిపోయింది కమల. కొన్ని రోజుల తర్వాత వోనాడు కమల వొచ్చేసరికి డాక్టర్ ఇంట్లోనే వున్నాడు. 'కూర్చోమని' కుర్చీ దగ్గరికి లాగాడు. శకుంతల వస్తే కాఫీ తెమ్మని పంపాడు. పెళ్లిళ్ళ విషయం సంభాషణ మొదలుపెట్టాడు డాక్టర్.

"ఈ కాలంలో ఇద్దరూ వొకే వృత్తిలో వున్నవాళ్ళ పెళ్లి సుఖంగా వుంటుందనుకుంటా— మీరేమంటారు?" అన్నాడు డాక్టరు. ఈలోగా శకుంతల కాఫీ తెచ్చింది. చివరిమాటలు విని ఎందుకో బాధపడినా, మొహంలో కనబర్చలేదు. తను అక్కడ కూర్చోవాలో, అక్కర్లేదో తోచక కాసేపు కుర్చీ పట్టుకుని నిల్చుని లోపలికి వెళ్లింది— శకుంతల. సంభాషణ సాగలేదు, కమల వెళ్ళిపోయింది.

ఇంకోరోజు కమలా, మాధవరావు వర్షంలో తడిసి చీకట్లో నడుచుకుంటూ ఇంటికి వచ్చారు. చాలా పొద్దు పోయింది. తలుపుతీసి శకుంతల, ఇద్దరూ అల్లా కలసి రావడం చూసి ఆశ్చర్యపడింది. మాధవరావు భోంచేస్తూ చెప్పాడు, అలా కొండల్లోకి నడిచివెళ్ళామని, వర్షం

మందుంది

…రాజు సుబ్బలక్ష్మి

పట్టుకోవడంవల్ల దారితప్పామనీ, తిరిగి తిరిగి ఎల్లాగో ఇంటికి చేరామని— కమల కొంచెం ఖంగారు పడింది. శకుంతల ఏదీ గుర్తించనట్లు తలవంచుకు వడ్డిస్తోంది. వర్షం ఎక్కువయింది. ఉరుములు మెరుపులతో బీభత్సంగా వుంది ఆకాశమంతా. 'ఇంటికి వెడతా'నని బయలుదేరింది కమల.

"ఇప్పుడా? ఈ వెదర్‌లో ఎల్లా వెడతారు? ప్రొద్దున్న వెళ్ళొచ్చుగా" అన్నాడు డాక్టర్.

రాత్రి అక్కడే పడుకుంది, కమల.

ఉదయాన్నే కమల వెడతానని బైలుదేరింది.

"కాఫీ తాక్కుండా వెడతారా?" అన్నాడు డాక్టర్.

'బేబీని' పిల్చి కాఫీ తెమ్మన్నాడు. చిన్న కూతురు సుశీ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి తూలి బల్లపైన పడింది. కమల కళ్ళజోడు, పెన్ను కిందపడ్డాయి. మాధవరావు సుశీని కొట్టాడు. కిందపడ్డ అద్దంముక్కలు తీసి కాగితంలో పెడుతున్నాడు. కాంపొండరు వచ్చి "రాత్రి చేరిన పేషెంటు పల్సు అందటంలేదు సార్" అని చెప్పి వెళ్ళాడు. డాక్టర్ కొంచెం విసుక్కుని అటూ, ఇటూ తిరిగి, బట్టలు మార్చుకు బైలుదేరాడు. కమలని కూడా రమ్మన్నాడు.

"ఆమెతో చెప్పి వస్తా" అని లేచింది.

"ఇప్పుడు కాదు, రండి తొందరగా—" అన్నాడు. బైటికి నడిచారు. పిల్లఏడుపు విని గదిలోకి వచ్చింది శకుంతల. కిటికీలోంచి ఇద్దరూ వెళ్ళడం కనిపించింది. వేపచెట్టుకింద పనిమనిషి మల్లయ్య లక్ష్మికి వాళ్ళని చూపించి నవ్వుతున్నాడు. లక్ష్మి ఏదో చెప్పబోయి కిటికీలో శకుంతలని చూసి తలవంచుకు వూడుస్తోంది. హాస్పిటల్ వెనకాలే వుంది ఇల్లు.

దారిపొడుగునా వేప చెట్లు, చింత చెట్లు వున్నాయి. రోగులకు తోడుగా మూలుగుతున్నట్లు గాలికి మఱ్ఱిచెట్లు వూడలు వూగుతున్నాయి.

శకుంతల మనస్సు చికాగ్గా ఉంది.

హాస్పిటల్‌లో గోల వినిపించింది. లక్ష్మి పరుగెట్టుకెళ్ళింది. మల్లయ్య కుర్చీలు తుడుస్తున్నాడు. శకుంతల్ని చూసి తుడిచేబట్ట చేతులతో నలుపుతూ అన్నాడు —"మరి అండి, అందరూ అయ్యగార్ని గురించి ఆ అమ్మగోర్ని గురించి ఏటేటో అనుకుంటారండి..." అని ఇంకా ఏదో చెప్పబోయాడు.

"సర్లే, నీవని కానియ్యి" అని కసిరింది శకుంతల. ఆరోజున మాధవరావుని అడగాలనుకుంది. కూడా మరో డాక్టరు రావడంతో వూరుకుంది.

ఇంకోరోజు కమల వచ్చేసరికి పిల్లలికి చక్కగా ముస్తాబు చేసింది శకుంతల. తనుమంచి సిల్కుచీర కట్టుకుంది. కమల ఒక్షణం అల్లా తెల్లబోయి చూసింది.

"ఈచీర నువ్వు కట్టుకుంటే చాలా బాగుంది కదూ?" అంది.

"ఎవరికైనా బాగుంటుంది" అంది శకుంతల.

"ఆడవాళ్ళు ఒకర్ని ఒకరు మెచ్చుకోరంటారు. మీ ధోరణి వేరుగా వుందే!" అన్నాడు మాధవరావు ఏ వ్యక్తినీ వుద్దేశించకుండా, "ఇద్దరూ అందమయిన వాళ్ళు అవుతే ఆ ఇబ్బంది; నాకు ఆబాధ లేదులెండి" అంది కమల.

"అందంకంటే కూడా ఆకర్షణ, కళవుండాలి. అవి వున్నాయి అనుకుంటా మీలో" అన్నాడు మాధవరావు. ఆ మాటలు శకుంతల అనుమానాన్ని మరీ దృఢపరిచాయి. "మేము సినిమాకి వెడదామను కుంటున్నాము. మీరుకూడా వస్తారా" అన్నాడు మాధవరావు కమలను ఉద్దేశించి.

చంటిపిల్ల వుయ్యాల్లోంచి కిందపడి దెబ్బతగిలి ఏడుపు మొదలు పెట్టింది, శకుంతల సినిమాకి రానంది. మాధవరావు క్లబ్బుకి వెడతానని బైలుదేరాడు. కమలకూడా కారులో వెళ్ళింది.

కొంతసేపటికి కాంపొండర్ వచ్చి "మీ అన్నయ్యగారు ఫోనుచేశారు అండీ, మిమ్మల్ని వెంటనే రమ్మనమని... మీ అమ్మగారికి జబ్బుగావుందట. మిమ్మల్ని సిద్ధంగా వుండమన్నారు, డాక్టరుగారు వచ్చేసరికి!!" అమ్మకి జబ్బుగా వుందనగానే కాళ్ళు వణికాయి శకుంతలకి. కార్లోనే వెడదామన్నాడు మాధవరావు. బేబీని ముందు కూర్చోమని శకుంతల మిగిలిన పిల్లలూ పనిమనిషి లక్ష్మి వెనక కూర్చున్నారు. ఇంటికి చేరేసరికి అర్థరాత్రి దాటింది.

ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. పిల్లలంతా నిద్రపోయారు కార్లో. శకుంతలని దిగమని చంటిపిల్లని తను ఎత్తుకున్నాడు. అప్పటిదాకా ఆపుకున్న దుఃఖం ఒక్కసారి పైకి వచ్చి శకుంతల ఏడుపు మొదలుపెట్టింది. అన్నగారు తలుపుతీసి, "ఇప్పుడే నిద్రపట్టింది. ఇంక భయం లేదంటున్నారు డాక్టర్లు" అన్నాడు మెల్లగా. శకుంతల కళ్ళు తుడుచుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళింది.

"పొద్దున్నే కూర్చున్నట్టే పడిపోయింది. గుండెల్లో నెప్పి అంటూ! డాక్టర్ లాభంలేదన్నాడు. ఇంకో డాక్టరుని కూడా తీసుకువచ్చారు. ఆయనకూడా అల్లా 'అంటేనే' మీకు ఫోనుచేశా. రాత్రి పదిదాటాక పల్సు నార్మలుగా వుంది, భయంలేదన్నారు" అని మాధవరావుకి చెప్పాడు.

రోగి కోలుకుంటుందన్న ధైర్యం చిక్కింది. మర్నాడు సాయంకాలానికి మాధవరావు, శకుంతల ఇంటికి చేరుకున్నారు పిల్లలతో. రాగానే మల్లయ్య రెండు కవర్లు తెచ్చి ఇచ్చాడు. "డాక్టర్ అమ్మగారు నాలుగ్గంటల బండికి వూరికి వెళ్ళానని మీతోటి, అమ్మగారితోటి చెప్పమన్నారండీ."

మాధవరావు ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"నేను రాకుండానే తను వెళ్ళడం ఏమిటి?... పేషెంట్సుని ఎవరు చూస్తారు?... ఇల్లాగేవుంటాయి ఆడవాళ్ళ పన్లు" అని విసుక్కున్నాడు.

శకుంతల మొదట వుత్తరం చదవకూడ దనుకుంది. కాని చదవటం మొదలుపెట్టింది. ముందు అతనికి వ్రాసింది తీసింది. అందులో కాగితం చాలా చిన్నది. ఉద్యోగం మానేస్తున్నాననీ, తర్వాత విపులంగా మళ్ళీ వ్రాస్తాననీ వ్రాసి - తన్ని ఆదరంగా చూసినందుకు ధన్యవాదాలు చెప్పి ముగించింది. రెండో వుత్తరం తనకు పెద్దది. "చిన్నప్పుడు పిల్చినట్టు నిన్ను "చిన్నా" అని సంబోధిస్తాను. శకుంతలంటే కొత్తగావుంటుంది.

"నీకంటే పెద్దదాన్నైనా, నీలా ఆదరణ చూపటం నాకు చేతకాలేదు. నీతో ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడాలని తరచు మీ ఇంటికి వచ్చేదాన్ని - కానీ చెప్పకుండానే వచ్చేసేదాన్ని. అనుకోకుండా నీ మనస్సు నొప్పించానేమోనని ఇంటికి వచ్చి బాధపడేదాన్ని.

"చిన్నప్పుడు నీకు తెలుసుగా. నేను నచ్చక చాలామంది వచ్చి వెళ్ళిపోయ్యేవారు, పెళ్ళికొడుకుల తాలూకు వాళ్ళు. తరువాత నాకు ఇష్టంలేక పెళ్ళిచేసుకోలేదు. చాలామంది నా స్నేహితులు చదువు పూర్తికాకుండా పెళ్ళిళ్ళు చేసుకున్నారు. కాని, కొన్నాళ్ళకే ఏదో రకమైన అసంతృప్తి కనపరచేవాళ్ళు. వాళ్ళని చూస్తే నాలాంటి వాళ్ళకి ఈ జన్మలో పెళ్ళిచేసుకోకూడదనిపించడం సహజంకదూ! మీ ఇంటికి తరచు రావటంవల్లనేమో నాలో కొంత మార్పు వచ్చింది. నిన్నూ పిల్లల్నీ నువ్వు సంసారం నడిపే రీతీ, అన్నీ చూస్తే ఎంతో ముచ్చటగా వుండేది. నువ్వు ఎప్పుడూ నవ్వుతూ డాక్టరు ఏవేళప్పుడు వచ్చినా విసుగులేకుండా కావాల్సినవి అమర్చడం చూసి సంబరపడేదాన్ని. డాక్టరు అంత మంచివాడు కావడానికి నువ్వే కారణమనిపిస్తోంది, నాకు. సహజంగా నీలోవున్న సంస్కారం చాలామంది చదువుకున్న వాళ్ళల్లో లేదేమోననిపిస్తుంది నాకు.

"నన్ను నాలుగేళ్ళక్రితం ఒకతను పెళ్ళి చేసుకుంటా" నన్నాడు. అప్పుడు నేను ఇష్టపడలేదు. కానీ అతను పెళ్ళి ఎందుకో చేసుకోలేదు. మా అక్కకి వరసకి మరిది అవుతాడు. ఇప్పుడు మాపెళ్ళి నిశ్చయం చేసింది. మీ రిద్దరూ పెళ్ళికి తప్పకుండా రావాలి. వీలుపడకపోతే మీలాగే జీవితం గడపాలని ఆశీర్వదిస్తారుకదూ? నేను చేసుకునే అతనిది అంత పెద్దచదువు కాదు, ఆస్తివుంది. నాలో ఏ ప్రత్యేకతా లేకపోయినా నన్ను చేసుకోవాలనే వుందని విన్నాను. నీలా వోర్పుగా ఉండేందుకు ప్రయత్నిస్తా. ఆ రోజు వర్షంలో మేము రావటంచూసి నువ్వుకనక ఏమీ అనకుండా వుండగలిగావు. నేను అల్లా వూహించుకుంటేనే కోపం వస్తోంది. ఇంకా ఎన్నో వ్రాయాలనుకున్నా. ఎల్లా వ్రాయాలో తెలీటంలేదు. నా హృదయపూర్వకంగా మీ ఇద్దరికీ నమస్కరిస్తున్నా. సెలవు. నాకంటే చిన్నదానివి గనక మళ్ళీ ఆశీర్వదిస్తున్నా. — నీ కమల."

తరువాత మాధవరావు చదివాడు, శకుంతలకేసి చూశాడు నవ్వుతూ. శకుంతల కళ్ళు కిందకిదింపి నేలకేసి చూసి మళ్ళా మొహం పైకెత్తి అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. అందులో కన్నీటిబిందువు మెరిసింది.